

075

6-28-5 717 1

Arm.	Pres.	C.	A.
189	I	A.	9.

Amor...

Dialecto dramático y en prosa

original

de

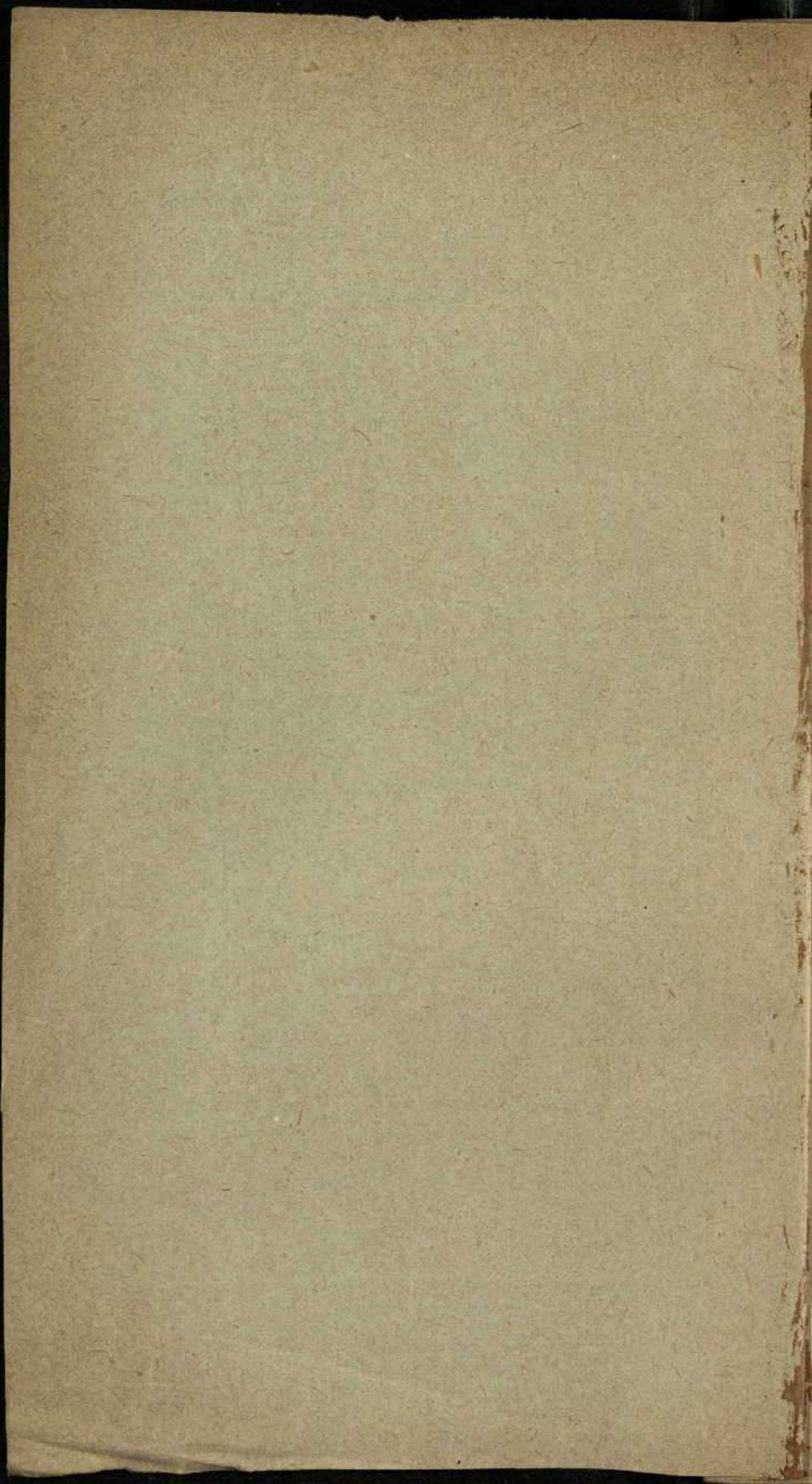
Albert Lemas

1905

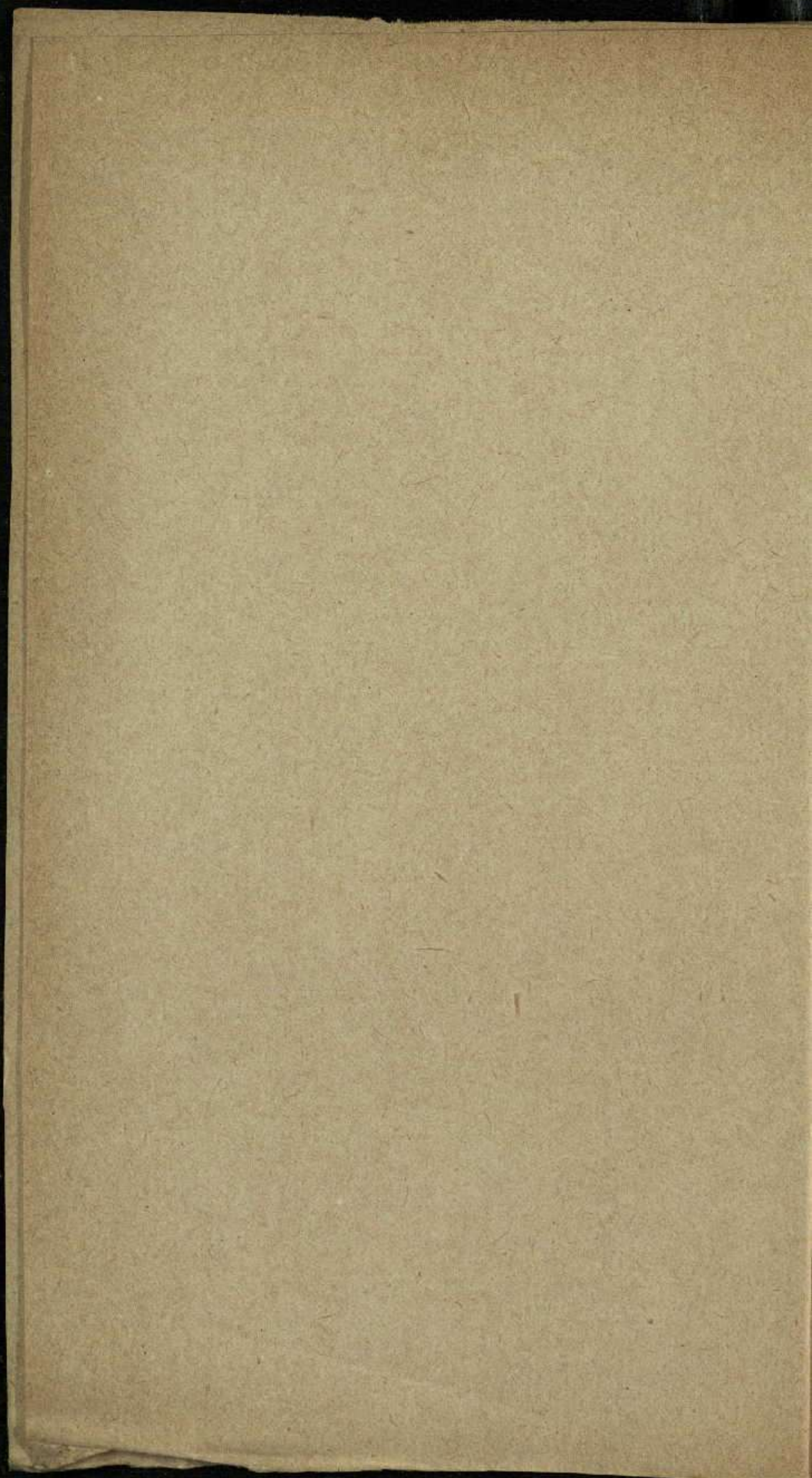
Barcelona.

R. 319460

MS. 328

Amor!

Personatjes

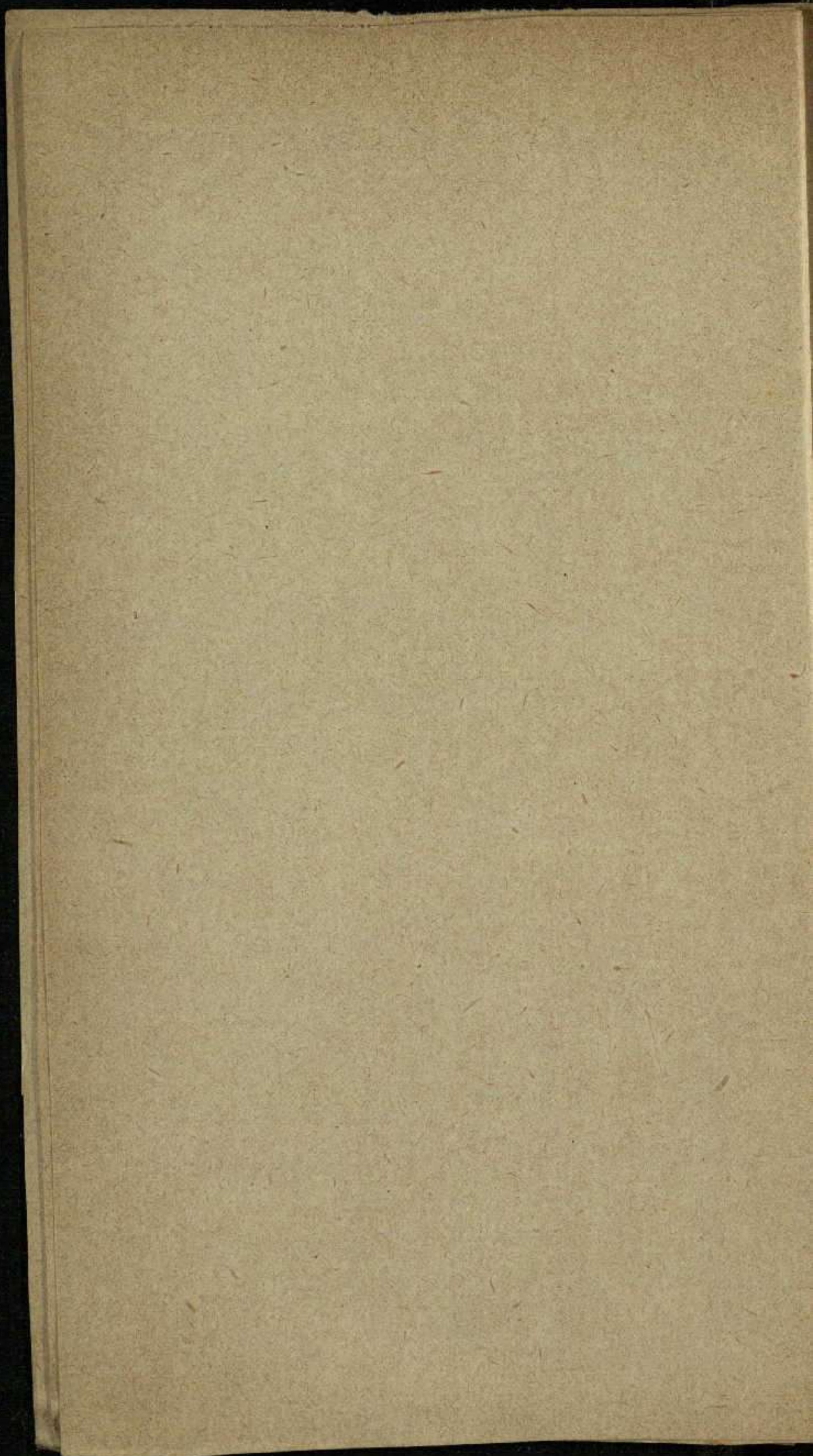
Lluisa	20	anys
Jamie	25	"

L'acció a Barcelona

Epoca: are

Dreta y esquerra las del actor

4

= Acte unich =

Sala regularment amoblada. Porta al foro que dona a un pasadís, un altre per banda, laterals. Unas quantes cadiras y algun cuadro ordinari penjats a la paret.

Son las sis de la tarda.

Al aixecarse el teló, apareixen a escena la blúsa y en Jammé; aquella sentada junt a en Jammé que seua en un altre cadira tot tris, pensatiu y cabilos y quelcom melalt. Hi haura un breu silenci.

- Escena iinica -
Bluisa y Jauue

Blui; Jauue!

Jauue (ab amor); Amorem!

Blui Me fas mal si callas. Parla'm com me parlavas avans, en nostres primitius de relacions. Digam cosas, moltas cosas de amor...

Jauue; Ay! que m man-
rian las paraulas.
Pugnan per exir
del meu cor y las ofe-
ga l'ingorixa, las

apaga el dolor.

Blui Estas malalt y no
vols confessarho per
no causar-me pena,
per por de que m
mori de dolor.

Jau Si, si... per no dar-te
pena, porque no
moris de dolor. ; M' esti-
mas tant! ; Tant te
aymo...

Blui ; Oh...

Jau No m malehixis.

Blui ; Jau-me!... ; Per que m'
ho dius aixó? ; que
m' has fet per ma-
leixite?

Jau Noig ser un imprudent...

Jo no debia haberte
aymar; no debia d'
haber consentit que
m' arribes a ay-
mar com m' aymas.

Blui; Inygra!...; Ah!...; Et
sab greu aymame!...

Joan No... no, amor meu.
Et que m' sab greu
es que tu m' esti-
mis...; Ah!... Vaig
ser un boig; si un
boig.

Blui No ten tuch... Par-
las de una manera
ovny; dius meus
paraulos...

Joan No es gens de estrany.
Mon servei delira...

ni estich...; Oh!!!

Blui: Que anexas ni dir?...?

Parla... vell saberho...

digamho.

Frau; Oh, no!!!

Blui: Se ho meruo...

Frau: No... es imposible...

pera molt crudel... No

debia haber reingut...

Es tant lo que festi-

mo... que no hauri-

on pogut merir seu-

se reuret.

Blui: Merir tu!; Oh, may!!!

May meritres jo visca.

Frau: Com t'enganyas!!!

Porto ja la mort a so-

bre... Ni se com no

ni ha tallat ja el pas

en mon camí!... Sense
dubte els desitjos de
arribar aquí, al teu
costat, per veure't,
per donarte l'últim
bes de la meua vida,
m'ha donat feresa.

Olivi ; La mort a sobre has
dit!... ; Com sales que
dus ja la mort a
sobre?

Jau Si d'ella en soch jo
l'autor, i com vols
que no ho sapsiga?

Olivi ; Verge Santa! ; Ferit
tu ...

Jau Res de ferida ... Mira.
(enseyantli una cupo-
lleta que conte encara

lignit)

7

Oh! j'Jesus! Tu has fet això!

Tu emmenemat! ; Oh!...

! i jo he de viure y tu morir?... Jo secuse tu,

per sempre; secuse tu

ab qui hi veya cifra-

de tota ma esperance

ma vida tota?...

Jau era el meu destí... era

forsova la meua mort.

Éstaleu enganyant

miserablement, pero era

perque te ayualo

ab tota l'anima,

perque no deixes tu

de ayuar-me, perque

no m'pregues ton

carinyo, aquest veri-

table carinyo que
vas donarme... ; Ah...
No m'creya ser tant
infortunat, creya te-
nir una esperança
que veig morta a la
fi, després de dies
y setmanes, mesos
y anys...

Olivi

Parla... parla...

Jou

Jo, ni estudis, ni carre-
ra... res. Els meus
parens no se'n haurien
curat un ray de mi...
jo, com tu jo sabs,
soch una víctima
de la Naturalesa, ni
ser condemnat a la
penuria eterna...

8

Tenia tres anys quan
vaig quedar-me sense
mare.

Llu; Oh, si!...; com jo!... ~~com~~
Jan Pero, tenias mes anys tu...
Habias tingut l'aleïeu
de aquelles dolces cari-
cies, de aquells pur-
besos, de aquelles mi-
rades esforçadores y
aquells tendriets abra-
sos de la mare... Jo,
quan ~~se~~ ^{tenia} la teua estat,
set anys escassos vaig
ordenar-me que no te-
nia ni besos ni abra-
des ni afalagadores ni-
rades... El carinyo ni
ho atret sempre...

Llu És la vida.

Jan Desgraciadament ho

se... Aquesta despli-
ciència dels altres, aquest
rebutxament de tot hom,
ha estat lo much que
he trovat en tots aquells
en qui pensaba trova-
ri lo que desitjo, lo
que he buscat sempre,
sense trovarho may...

Blui Si... ho crech, jomme, ho
crech...

Jau Avaris qu' a tu, per ma-
sa ~~la~~ reueros, per ma-
sa noble ja hollia es-
timat a un altre do-
na... a la... etc.

Blui ¡Oh! Be prou que ho
se, y fins a voltes me
he cregut que encara
l'aymabas y que tot
quan me deyas de esti-
marme o mi era fugit

Jau Com puch fugirte, si⁹
tu vas tornar-me la vi-
da que l'altre va re-
brotem ab sa falsia y
engany... Deu y jo sa-
bem el que vaig lluy-
tar. Aquí, sobre el cor
mateix y resta la se-
nyal del yavinet...

Un cop mal dat, un
arrich que se m'adona,
que m'prenh l'arma,
que m'distreu... Res
m'una mica de sauch...

Blui; Oh!; Calla...

Jau Si... jo crech que Deu
no va voler que m'ma-
tes... ¿Com podia mo-
rir, si els dos estabau
destinats a coneixens
y fins a estimatnos?

(Comme si es sentis una
punxada al cor, fa un
petit bruc i queda
silenciós)

Olivera; ¿Que tens? ¿que ha es-
tat?

Juan Res... no res... una peti-
ta filada al cor... ja
ha passat...

Olivera; ¿Amor meu!

Juan No; no t'esparitis. (Olivera
se honra aixecat) Sen.

No s'era res... Una mica
d'efech... Potser si' obri-
sis alguna cosa... aire...
una mica d'aire... (Va
à obrir la finestra y torna)

Olivera (ap); ¿Deu meu! (Corrent)

¿Et sembla proven ab la
finestra?

Juan Si, si... Merces, merces...

10

¿Veus? fins me sab greu
haberte conegut.

Blu ; Ingrat!

Jou Gi... Potsen que foras mes
felisa... potsen que ja fo-
ras felisa...

Blu Et tincen a tu... lo que jo
denunciala... ; Ets tan bo!

Jou Masa, belhisa. Si jo no ho
hagues estat, potsen que
no hauria pensat en
buscar carinyo, en do-
nar el meu... Vivia de
la esperanga... are que
es realitat, are que el
tincen, aquest defecte
es qui'm condemna.

Blu Et sab greu estimarme?

Jou ; Oh, no!... Et que'm sab
greu es haberte fet pasa-
tar de temps, confiant

ab mi, creyent me
fer el dia de demà,
quan oixó veig venir
que es impossible.

Lluís ¡Imposible!!!

Juan Estich deixat de la ma
de deu sens duple, es veu
clarament que no hi ha
felicitat per mi... que
he de socómbre en
brassos del infortunuy y
de la desort

Lluís ¡Això no!

Juan Si, belhisa, si... Jo no puc
curar a guanyar-me un
moix de pa en bloc...
Per fer treballs corporals,
so feble, no resisteix
el meu cos; curar a
una oficina imposi-
ble... Em faltan els

estudis, la carrera, els ^{an}
coneixements que t'
deya... lo que no va
procurar el meu pare
que tingués... fins ab
això te he portat en-
ganyada... Temia es-
peranzas... confiava
ab la coneixensa de
personalitat que po-
dian haberme favo-
rit ab un empleyo
en qualsevol banda...
una colocacio de facil
desempenyo y que jo
podia haber desem-
penyat ab tant sals
saber de llegir y escriu-
re y una mica de
nombrés... Mes, ay! la

la meua disart estant,
que fins aquestas per-
sonalitats ~~seu~~ per-
manyen sordes a' mas
suplicues y no puch
realisar el problema
que m te friso y que
em desespere, y que
es lo que m condem-
na a' tal resolució m
cop fallada en contra
l'única esperansa que
em restaba.

Llu
¿Aixó es lo que te espau-
ta? ¿perxó et creus
culpable? ¿perxó creus
haberme enganyat?

Jan
Si, perxo. Pero va ser seu-
se volquer... No creya
jo que una cosa o' altre

no in sortis, hont pro-
 quer guaranyar, encare
 que haryerem estat
 vint y cinch duros al
 mes, pera proqueremos
 casar, pera ser felisos.
 d'una vegueda y amor
 pasant la vida, encare
 que estretament.

Blu Pot vertute encare... No
 es precis que us casem
 ni avuy ni dema ni
 l'altre... Dema morte.
 En l'usca, corre y de-
 mana als amichs, co-
 neguts y estranyos. El
 dia que t' morte. us
 casem, no perco hem
 de desmayar, ni deixar
 d'aymar nos.

Jau Direu n'ets de bonu. Mes
ah! això ho veix in-
possible... Van tant ma-
lament els negocis, que
no es troba res y lo que
trovas es poch per nos-
tre aliciènt vital, y per
obteni'ho s'ha de saber
molt per desenyanyar-
ho, y jo, no se res...

Blui Apreuho; esforsat...

Jau Es ja tart... El temor de
perdre ton carinyo, va
obligarme callar'ho tot..
E' he estimat tant...

E' havia vist un cop,
y ja vas inspirarme
llastima. ; Has safert tant,
tu també!... E'rem tant
iguals!... E're pensament

en cor en sentiments,
en lluytas... en tot.

E' havia inspirat Uas-
tima...

Delu ; Oh, si!

Jau Me la vas inspirar tu
a mi... veig agraderte...
van dirme.

Delu Cert.

Jau Sab tot y el desencany
que acurleu de arres-
trar feya pochos dias y
de haber jurat no ay-
mar may mes, veig
denarte el meu cor
ob la mateixa sensi-
bles que te hauria do-
nort... que se joires. Sabia
que el carinyo constituya
en tu la vida la felicitat,
que may t' ~~el~~ haviàs co-
neguda a la felicitat...

Jò, tampoch ho havia
estat de felis, tampoch
s'he conseguida a la
felicitat, tanbe el
desitjaba el carinyo
que constituyguen
mè la vida y la feli-
citat... Patias del ma-
teix mal que j'ò: del
cruel desencuny del
primer amor. Danta
el meu cor veig creu-
rer fer me lee, com
tu ho deuria's creurer
dovne el teu.. J'ens
van creubar per ay-
narmes com moy
ningu' ho ayriat.

Lohe No pensaba trobar
moy de la vida a

me home com tu,
de anima, de cor...

Jou Ni jo a ma dona com
tu, hermosa d'anima
lo que jo sombrialet...
La por de perdre t, va
fer que en calles, lo que
ore veig obligat a dirte
¡Ah! Si, he volgut
castigar mon desocert
donant la mort. Per-
donam. En encere
quets esperorosa la
felicitat.

Oh, ¡Imposible! La meua
felicitat creats tu, Jan-
me. Si tu es mort,
la esperanga meua
früira ab tu.

Jean No desconfiis... pots tro-
var qui, com jo, t'aym
y et fregi felis...
y et fregi felis...

Blu No... el meu pensament
fixo ab tu, esborrona-
ria la meua ditxa. (S'
vixinga unas llagrimes.
Pausa Margueta)

Jean (Que haura quedat com
si estes desvauescut) Vi-
na... acostas mes a
mi... et vull ven a la
vora meu... Son breus
els minuts que m que-
dan...

Blu ¡Oh!

Jean No t'alluny ni m se-
gora... Miram... beu fixo.
els meus ulls se'n fos-
queixen... doncali ab

els seus la clavor divi¹⁵
na...

Olui, femme mieu!

Jou, Oh!... ; Dmieu a paraula
mes pura, mes dolra
es, aqueixa paraula...

El destí la ha amulat
tant per tu com per
mi... y la mort... ha
segellat l'amulament...

Olui Deu no ho voldrà...

Jou Preyali à n'ell, per mi
per aquesta víctima
que so com en braços
de l'infertuni, pel ho-
me que t'ha ayumat
molt... ab tota l'ani-
ma... (Veyent que plora)

; Oh!... si; plora... plora
per la víctima... desfaya

ton pit y l'ens a so-
bre non cor tas lla-
grimes... (L'ayafa lu-
na y queda com si res-
causés de rendit, afeyantse
de l'usa plora baix baixet.
Curt silenci. Despres, al-
sa el rostre y veu que jam-
me no articula paron-
da y que esta immo-
bil. Se alza sobtade y el
pulpa negritaba y for-
de si, cridantlo com
beja)

Elui

¡Jammé!... ¡Jammé!...
¡Oh!... ¡Es mort!... ¡es
mort! (Com, plorant amar-
gament, de genollas, als peus
de u Jammé.)

- Celò ràpit -

- Fi -

1006687141